మృత్యుంజయం!

అంతకు పూర్వం అరగంట నుంచి తన వెచ్చని కిరణాలతో ఎదనుల్లాసం కలిగించి ఉదయ సూర్యుడు, అప్పుడే కరకరా బారెడు పైకి సాగాడు. చలి పూర్తిగా విరిగిపోయింది.

"ఉ ఠ్రేయ్! రండోయ్! మరీ ఆ 'హంస' నడకలైతే ఎట్లాగా? త్వరగా యెక్కండీ!' అంటూ తతిమ్మా తన బృందం కంటే మరి పాతిక అంగలు ముందున్న మృత్యుంజయం కేక వేశాడు తమ జట్టును.

"ఓహో! ఉండవోయ్! మహా బాధలు పడుతున్నావ్! యిదేమన్నా కొండనుకున్నావా అశోక వర్ధన్ హాస్టల్ మెట్లనుకున్నావో" శాస్త్రి క్రింద తోటలోనికి వస్తున్న ఆఖరిదీ, అమ్మాయిలదీ అయిన బస్సువంక ఓ చూపు పారేస్తూ కేక వేశాడు.

'అది గాదోయి! హిల్లరీ! గుడ్డెద్దు చేలో పడ్డట్టు అలా ఎక్కిపోవడమేనా? చుట్టూరా వున్న ప్రకృతి రమణీయకతను తిలకించడమనేది మన 'అజెండా'లో వుందా?" అని నడుమునున్న బెల్టులో రింగునొకటి తప్పించుకుంటూ, తను ఆయాసంతో వెనకబడ్డతనాన్ని కప్పి పుచ్చుకునేందుకు కేక వేశాడు సూర్యం.

మృత్యుంజయం చతికిల బడ్డాడు క్రిందని. ఆఖరి బస్సు కూడా వచ్చేసింది. అందులో నుంచి నలభై ముగ్గురు... అందరూ అమ్మాయిలే దిగారు. అందులో ఆకుపచ్చ చీర కట్టుకున్న మాలతిని పోల్చేశాడు కూడా సూర్యం. కాని మొదటే - అసలు కశింకోట తోటలో అడుగు పెడుతూనే మృత్యుంజంతో పందెం వేసుకున్నాడు కదా! లేకపోతే నిక్షేపంలా పిక్నిక్ అని వచ్చి... అందులోనూ మాలతి తనకు నచ్చిన ఆకుపచ్చని (మాలతితో ఆ మాట కలలో కూడా సూర్యం చెప్పలేదు.) చీరె కట్టుకుని, ఒక జెడ వేసుకుని, దన్నిలా ముందుకి వేసుకుంది కూడాను అంతలో "అయిందిరా పందెం?" అంటూ తమ బృందంలో నాలుగో వాడైన నళిని వెనక నుంచి ముందుకు నెట్టేడు సూర్యాన్ని.

"వెధవది... నిక్షేపంలా 'వుప్మా' తిని, కాఫీ త్రాగి పేకాడుకోకా..." అంటున్నాడు సూర్యం. కాని

మధ్యలోనే నళిని అందుకున్నాడు 'ఆకుపచ్చ కోక" సంగతేకదూ? నీ బాధ? కాని మాలతిని ప్రేమించినంత ఒట్టు అన్నావే 'మృత్యువు' గాడితో... అదెలాగ? ముందు యీ కొండ ఎక్కేయ్! ఆనక పచ్చకోక మాలతీ..." అప్పుడు "కింగ్ ఆర్థర్ నైట్" లాగ విజయధ్వజంతో మాలతి దగ్గరికి వెళ్లు"

శాస్త్రి కూడా 'అంతే" నన్నాడు.

ప్రొద్దున్న పిక్‌నిక్‌కని కశింకోట తోటలో దిగుతూనే మృత్యుంజయం "కొండెక్కుతావురా?" అంటేసూర్యం - "ఓ! నీకంటే ముందే ఎక్కుతానని పందెం కట్టడం.. అది సాగి సాగి చివరకి మాలతి మీద "ప్రేమా" "ఒట్టూ..." "పదంటే పదా" లోకి దిగడం అన్నీ జ్ఞాపకం చేశాడు కూడా నళిని.

"ఓరేయ్! వాడే అక్కడికి టెన్సింగ్ నార్కే అయినట్టు గగ్గోలు పెడుతున్నాడు పైనుంచి. మీరు కూడా త్వరగా రండోయ్" బూటులేసులు విడిపోతే, వాటిని కట్టుకుంటూ కేకలేశాడు రామానుజం.

"ఓ.కే"

అందరూ చకచకా కొండమీదికి ఎక్కేస్తున్నారు. ముందు మృత్యుంజయం - వెనక వాళ్ళు తరుముకెడుతున్నారా? అన్నట్టు ఎక్కేస్తున్నాడు. అప్పుడప్పుడే తిన్న వేడి వేడి ఉప్మా, కాఫీ - అడ్డేవాడు, అడిగేవారు లేకపోవడం, చలి తగ్గుతున్న వాతావరణం.... యీ అయిదుగురికీ మాంఛి హుషారుగా వుంది.

"ఒరేయ్! ఆగుట్టమీదకు గిరీ వాళ్ళూ ఎక్కుతున్నార్రోయ్!" మధ్యలో 'ఒగర్పు' తీర్చుకుంది ఆగిపోయి రామానుజం అరిచాడు.

"అరే! శశిరేఖ కదూ?" -అవతల మరో కొండగుట్టను యింకో బృందం హుషారుగా పైకెక్కుతున్నారు, అందులో ఆడపిల్లలు కూడా వున్నారు. అది మెట్లున్న దేవుఁడి కొండ.

"ఔనురోయ్! బోటనీ శశిరేఖ... ఛా! మనం కూడా అదే ఎక్కవలసింది'. నాలిక్కర్చుకున్నాడు మృత్యుంజయం.

"ఓస్! అదేం కొండోయ్? కొండంటే యిదిగాని" అంటూనే అదను దొరికిందిగదాని ఒక్క దూకున మృత్యుంజయాన్ని దాటి మరి పది అంగలు ఎక్కిపోయాడు సూర్యం.

పట్టుదల మధ్య, పంతాల మధ్య వాళ్ళు మరి క్రింద సంగతి పట్టించుకోలేదు. సూర్యుడు కూడా మరీ మంచివాడుగాలేడు. తోటలో విడిసిన పిక్‌నిక్ బృందం సందడి దూరమై పోయింది. కళ్లు మూసుకొని ఎక్కినట్లే ఎక్కి పోయారు మిత్రబృందం.

మృత్యుంజయం షర్టు 'తుప్ప'లకు తగుల్కొని పావలా కాసంతమేర చిరిగిపోయింది. సూర్యం నల్లని వులెన్ ప్యాంటు మీద తెల్లని కొబ్బరి ముక్కలాంటి చొక్కా వేసుకున్నాడు. వులెన్ ప్యాంటు నిండా 'పూచికలు' గుచ్చుకుని నల్లులు పొడిచినట్లు పొడుస్తున్నాయి. పూచికలు తీసుకొనేందుకు విఫల ప్రయత్నం చేస్తూ-

"ఒరే! శాస్త్రీ? మనం చాలా ఎత్తుకి ఎక్కేసేంరా!! అసలు మనవాళ్ళ తోట ఏదీ?" అన్నాడు మధ్య మధ్య ఆశగా క్రిందికి చూస్తూ సూర్యం.. చుట్టూరా ముళ్ళ కంచెలు తుప్పలూ తప్ప మరే మార్గం లేదు.

'ఒరేయ్! సూరీ! యెటుచూసినా దండకారణ్యం లాగుందిరోయ్! అసలు యిందాకటి రైలు పట్టాలు, మన బస్సులూ, తోటా..." అప్పటికే చెమటపోసి నళిని చొక్కా వొంటిని అతుక్కుపోయింది చంకనున్న 'కెమెరా" బరువుగా తోచి, అవతల తీసి పారేద్దామా అని కూడా అనిపిస్తోంది. క్రిందకి వెండికత్తులు దూసినట్లు మెరుస్తున్న యెండలో పల్చని ఆడవుల కేసి చూసేసరికి నళిని ముక్కుమీద కొత్త చమటపోసి వెన్నుపూస జారినట్లయింది!

మృత్యుంజయం, రామానుజం మిగతా ముగ్గురుకన్నా ముందుగా వెళ్లిపోయారు.

"ఒరేయ్ దిగిపోదాముర" అన్నాడు రామానుజం.

మృత్యుంజయం ఒగరుస్తున్నాడు. ఊపిరి పీల్చుకుని నాలిక తడుపుకుని - "యింపాజిబుల్" అన్నాడు

రామానుజానికి వెనుదిరిగి చూసేసరికి పూర్తిగా అవగాహన అయింది మృత్యుంజయంమాట. క్రిందికి చూస్తే కళ్లు తిరుగుతున్నాయి. నిటారుగా వున్న కొండ ఎక్కి వచ్చేసినట్టుంది. 'హే భగవాన్' ఆకాశంలో చూశాడు సూర్యం.

దట్టంగా, నీలంగా, నిర్మలంగా ఎండలో తళతళ మెరుస్తూ వుంది నింగి... అక్కడక్కడా దూదిపిందెల్లాంటి మేఘాలు... సరససల్లాపాలు ఆడుకుంటున్నాయి! కృష్ణ పక్షులు గిరికీలు కొడుతూ కాస్సేపూ, నిశ్చింతగా, నిమ్మలంగా ఎగురుతూ కాస్సేపు... ఉండి ఉండీ 'కృష్ణ' అని అరుస్తున్నాయి.

"ఒరేయ్! వాళ్లొస్తున్నారేమో చూడు" అడుగు తీసి మరో అడుగు వేస్తే క్రిందికి ఎక్కడికో, లోయలోకో అగాధంలోకో జారిపోతానేమో నన్నంత భయంతో అడిగాడు రామానుజం మృత్యుంజయాన్ని.

"ఒరేయ్! అంతా పచ్చబారిపోతోందిరా?" మృత్యుంజయం చతికిల బడ్డాడు.

వీళ్లిద్దరూ వున్న కొండ చరియ క్రిందనుంచి సూర్యం కేక - "ఒరేయ్! హో హో!"

"రాండోయ్!" ఎంతో బలవంతాన కేక వేయగలిగాడు మృత్యుంజయం.

రామానుజం తన చేతి రుమాలు తీసి సూర్యం కంఠస్వరం వచ్చిన దిక్కుకేసి చెయ్యి జాపి వూపాడు.

"ఎక్కడ్రా వెధవా!" శాస్త్రికేక.

"చచ్చాన్రోయ్!" నళిని గావుకేక. మీదికి ఎక్కుతున్నవాడల్లా శాస్త్రి కొయ్యబారి విన్నాడు ఆకేకను. క్షణకాలం చల్లబడింది శరీరం... మళ్ళీ కాగిపోసాగింది. గుండెదడ చెవుల్లోకి వినిపించింది కూడా.

నళిని కాలు గుండ్రని రాతిమీద పడి జారింది. దాంతో ప్రాణాలు జల్లుమన్నాయి. గట్టిగా చేతికి

చిక్కిన మునిగోరింట దుబ్బను పట్టేసుకుని గావుకేక వేశాడు! సూర్యం తెగించి, వాడికి చెయ్యిచ్చి, "పోనీ, బూట్లు జారుతున్నాయేమో విప్పేద్దామా?" అన్నాడు ఎట్టకేలకు శాస్త్రికి కరచలనాలు వచ్చాయి.

యింకేం యిప్పడం? ... నాబొంద నా బూట్లు చూడండి...! శాస్త్రి చతికిలబడి కాలు ఎత్తేడు. అడుగు మడమలు, మీది బూటు విడి విడిగా వూడిపోయాయి.

"వెధవా! మృత్యువూ. ఎక్కడ్రోయ్?" ఒక్క వున్మత్తపు కేక వేశాడు సూర్యం.

"యిదుగో యీ రుమాలు..." ఎక్కణ్ణుంచో కేక, గాలిలో మరోవేపు వెళ్లిపోతోంది శబ్దం. ఒక రాయి కూడా విసిరాడు మీద నుంచి తాము వున్న దిక్కు తెలిపేందుకు రామానుజం. ఎటు చూసినా పొదలూ, తుప్పలూ, ముళ్ళూ మునిగోరింట చెట్లూ, కనీసం నేలను తడి కూడా లేదు. గులకా, కంకరా, ముళ్ళూ ఏర్చి పోసినట్లుంది కొండ. అక్కడక్కడా కలిసి, జట్టుగా, నాలుగైదు అడుగుల ఎత్తు ముళ్ళ చెట్లు తెల్లని దమ్మిడీలంతేసి పూలు పూస్తూ వున్నాయి. వాటి అందం కూడా అండుగంటి పోయింది.

"దిగండిరా!" నళిని క్రిందగా వున్న ఓ చోటు నుంచి కేక.

. "చస్తే దిగలేం!... మీరే పైకి రండి... యిదుగో మా రుమాలు!!" యీ ముళ్ళతుప్ప మీద పారేస్తాం... అదే మీకు గుర్తు. "మీద నుంచి" ఏదో నూతిలో దాక్కొని అరుస్తున్నట్లు వాళ్ళ కేక. ఆకాశంలోకే చూస్తూ రామానుజం వేశాడది.

"సరే! కర్మ! పదండి ఎక్కుదాం వెనక్కి తిరిగి చూడగల ధైర్యం ఒక్కడికి లేదు. చెయ్యి వేస్తే ముళ్ళు గుచ్చుకుంటున్నాయి. అడుగు తీస్తే అడుగు వేసేందుకూ, వేస్తే తీసేందుకు భయం.

"వెధవని! క్రిందనే హాయిగా 'కట్ జోకర్' ఆడుకోక... " అని తిట్టుకుంటూ, చేతుల సాయం తోనూ, మునిగోరింట తుప్పల సాయంతోనూ పై కెగబ్రాకాడు శాస్త్రి....

నళిని చేతులు విచ్చిన దానిమ్మ పళ్ళల్లా వున్నాయి. నెత్తురు చిమ్మింది. మొహం తరిగిన కందగడ్డలా ఐపోయింది.

"ఛా! ఛా! వర్జ్యంవుందిరా, అని గోలెడుతూ వున్నా, తొలి బస్సులోనే యెక్కాలీ అన్నాడు మృత్యువుగాడు. లేకపోతే యీ పాటికి యించక్కా తొలి బంతిలో భోజనమే అయిపోను..." అమ్మాయిలతో క్యారంసు ఆడే ఛాన్సు కూడా దొరికేది" పరిస్థితులు మరిచిపోయి, "ఎస్కేపిజం" సాయంతో పైకెక్కి పోవాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు శాస్త్రి.

"దాహం" అనబోయాడు సూర్యం! కాని గుటక మింగేశాడు. "దారుణం" అన్నాడు కసిగా.

ఎట్టకేలకు పైన వాళ్ళు విసిరిన పాకెట్ రుమాలు వేగుచుక్కలా కాపాడింది, ముగ్గురూ మిగిలిన యిద్దర్నీ చేరుకున్నారు.

'కీచురాళ్ళేనా లేవురా" అన్నాడు చతికిల బడుతూ శాస్త్రి - మృత్యుంజయాన్ని నమిలి మింగేస్తున్నట్లు చూసి!

"ఔను... లేవు... నన్నేం చేయమంటావురా?" అన్నాడు మృత్యుంజయం ఏడుపు మొహం పెట్టి.

"చావమంటాను-" అన్నాడు కసిగా సూర్యం. "వెధవది కళ్లు తిరుగుతున్నాయి. లేకపోతే దూకి వచ్చునుగానీ..." అని రామానుజం లేచి మిగతా ముగ్గురి దగ్గరికి వచ్చి కూచున్నాడు. సూర్యం లేచి వులెన్ ప్యాంటు విప్పి ముళ్ళ పూచికలు దులుపుకుంటున్నాడు. వాడి అవస్థకి అందరూ, అంతటి దీనావస్థలోనూ నవ్వేశారు.

"ఒరేయ్! దిగగలమా"? అడిగేశాడు నళిని.

ఆ ప్రశ్న నుంచి తప్పించుకుందామనే మృత్యుంజయం ఆకాశంలోని మేఘాల అంచులు పచ్చబారిపోతూ వున్నా తదేకంగా చూస్తున్నాడు. అందుకే రామానుజం తెగిపోయిన చెప్పుల కేసి ఆశగా చూస్తున్నాడు, నళిని ప్రశ్నతో, అందరి గుండెలు ఝల్లుమన్నాయి.

"నాకేసి అట్లా గుడ్లురుముతారేం? మాలతిని ప్రేమించడం నిజమైతే ఆ కొండ ఎక్కరా! అన్నాను. అంతేగా... నేను మాత్రం ఎక్కలేదూ?" మృత్యుంజయం తన కేసి శత్రువుని చూసినట్లు చూసిన సూర్యాన్ని గుడ్లురిమి చూశాడు.

"అది సరేవోయ్! దిగడం ఎలాగ? నాలిక పిడచకట్టుకుపోతోంది... బ్రతకడం ఎలాగా అని" శాస్త్రి ఓదార్చబోయాడు మృత్యుంజయాన్ని.

"మెట్లు కట్టించమన్నావా?" నవ్వేడు రామానుజం, అది నిజం నవ్వుకాదు. మొహం రుమాలుతో తుడుచుకోబోతే దాన్నిండా పూచికలున్నాయి. ఆ ప్రయత్నం మానేసి, "అదికాదు... ఎవరో ఒకరు దిగే వుపాయం చూడండి" అన్నాడు నళిని.

దూరంగా... దూరంగా.. లోతుగా వుంది భూమి. మేఘాలు తెలిగ్గా తీక్షణమైన ఎండలో దొర్లుకు పోతున్నాయి. అటు ఆకాశమూ దూరమే, యిటు భూమీ దూరమే! ప్రకృతి రమణీయకతా!... అడ్వెంచర్, యిదేం అనిపించడం లేదు. ఎండ! అప్పుడప్పుడు ఎండలోనే రంగులు! పసుపూ, నీలం! గొంతుకను గుర గురలాడించే దాహం.

"ఆఁ ... యింతకూ మన చావు యిక్కడ రాసి వుందేమోరా!" అనకూడదు అనుకుంటూనే అనేశాడు శాస్త్రి బేలపడిపోయి.

"అయ్యో! నేను నా ఫస్టు సెంచరీ కొట్టింది నిన్ననే!... రేపు పత్రికల్లో ఫొటో వేస్తారు కూడాను' ' నవ్వురాలేదు రామానుజానికి. నిజంగా తన ఏకైక ఆశ, ఆశయం తీరకుండానే "కొండమీదనే చావు' '.. అని కూడా అనిపించిందతనికి.

మామయ్య ఎన్నోసార్లు చెప్పాడు-

"ఒరేయ్! క్రిందా మీదా చూడకుండా ఏ పని చెయ్యకు... నువ్వు దుడుకు వెధవ్వి కూడాను...

మా లక్ష్మి నీమీదే ఆశలు పెట్టుకుంది"- అన్న మామయ్య మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చేయి శాస్త్రికి.

చురుకుతనం అంటే పిక్‌నిక్‌కనీ, వనభోజనానికనీ వచ్చి నీరూ బావీ; దారీ తెన్నూ లేని కొండ గుట్టలు ఎక్కడం దిగడం అన్నమాట అని తెలిసిచ్చింది శాస్త్రికి. యీసారి యింటికెడితే... యిన్నాళ్ళూ వొద్దన్నానుగానీ లక్ష్మినే పెళ్లాడేస్తాను..." అనుకున్నాడు మనసులో.

మోచేతుల వరకూ గీరుకు పోయి నెత్తురు చిమ్మింది సూర్యానికి.

"యింతకీ మాలతికి కనీసం నువ్వు ప్రేమను తెలియబరిచేవురా?" ధర్మ సందేహం వచ్చింది నళినికి.

"ఏదో ఏడిశాను! తెలియబరిస్తే యిలా ఏడవడమెందుకు? చచ్చినా - కనీసం ఏడుస్తుందనే ఆశేనా వుండేది." ఏడుపు మొహం పెట్టాడు సూర్యం.

"అయ్యో మా అమ్మ నేను లెక్చరర్‌ని అవుతాననుకుంది. గాని యీ కొండ దిగకుండా... దిగుతూ ఏ కాలో, చెయ్యో విరిగిపోతే?" భయంతో తన కుడిచేయి ఎడంచేత్తో పట్టుకుని, అంతలో దాన్ని గుండెల మీద పెట్టుకుని-

"ఒరేయ్! ఒకేవళ చదువుకున్న వాడికి కుడిచెయ్యి విరిగిపోతే, యిక వాడికి బతుకూ, చదువూ అంతా బూడిదలో పోసిన పన్నీరేగా" అన్నాడు రామానుజం.

"విరగలేదులేరా" అని వాణ్ణి వోదార్చే ఓపిక ఎవరికీ లేకపోయింది.

మూడు సిగరెట్లు కాల్చాడు. నళిని పాకెట్ రుమాలు అంచు గోళ్లతో చీల్చి, పేని తాడు చేతి, వ్రేలికి చుట్టుకున్నాడు సూర్యం. సిగరెట్టు కాల్చిన తర్వాత చేత్తో పారేసిన పీకలను నులుపుతూ కళ్ళు మూసుకుని, తన పెద్దవాడవటం... కారు కొనుక్కొని, సొంతంగా డ్రైవ్ చేసుకోడం, యివన్నీ జరుగునా! అని తలపోస్తున్నాడు మృత్యుంజయం.

"ఒరేయ్!' అరిచాడు శాస్త్రి- మృత్యుంజయం కేసి తిరిగి - "నీదేరా యీ బాధ్యత! ఫూల్!! మొదట కూల్ డ్రింకు తెచ్చియ్యి! అర్జెంట్" శాసించాడు శాస్త్రి. మళ్ళీ అంతలోనే తన ఆవేశానికి సిగ్గుపడి నవ్వి. . అంతలో తేరుకున్న వాడిలా 'సారీ' అన్నాడు శాస్త్రి.

"రండి... దిగిపోదాం..." అంటూ నాలుగడుగులు వేసి, క్రిందకి చూసి, అమ్మ బాబోయ్? లోయ!? అఖాతం! " అంటూ వెనుదిరిగి-"నేను యిక్కడే మఠం వేసుకు చస్తాను" అని కూచుండి పోయాడు శాస్త్రి "వాడికి పిచ్చెత్తలేదుకదా" అని తతిమ్మావాళ్ళ గుండెలు పీచుపీచుమన్నాయి.

శాస్త్రిది కొంచెం పిరికి గుండె.. నలుగురూ నాలుగూ అని పురెక్కిస్తే వచ్చాడు తప్ప, అసలు మేడమీద నుంచి క్రిందికి చూస్తేనే కళ్ళు తిరుగుతాయట. కొండెక్కి నిజంగానే బెంబేలు పడిపోయాడు!

మృత్యుంజయం లేచి, నలుదిశలా చూశాడు. దగ్గర్లోనే చిగురు, ఆకూ లేకపోయినా,పచ్చిబలుసు కాయలంతేసి, చిన్న కాయలున్న ఎండు చెట్లు చిన్నవి అగుపించాయి. గబగబా వెళ్ళి అవి కోసుకు

వచ్చాడు. "యివి తిందాం... దాహం తీరుతుందేమో?" నన్నాడు

'అది విషం. తింటే ఛస్తాం..." నళిని వారించాడు.

"ఏమో! అయినా అవ్వొచ్చును" మిగతా వాళ్లు కూడా ఒప్పుకున్నారు.

ఇంతలో రామానుజం జేబులోనుంచి పర్సు తీసి, "దొరికిందిరా అయిడియా" అన్నాడు.

"ఏమిటి?" అంతా ఆశగా చూశారు.

"అర్థరూపాయి కాసు తీసి- హెడ్సూ,టెలూ వేద్దాం. కాలు, చెయ్యీ విరగదన్నమాట!"

"నీ మొహం కొంపదీసి 'తోక' పడితే? యిక్కడ ఎలా ఛస్తాంరా?" విరగబడి నవ్వారు అంతా. బుర్ర గోక్కున్నాడు రామానుజం.

శాస్త్రి ఆకాశం కేసి- గిరికీలు కొడుతున్న గ్రద్దను చూశాడు! అది ఖగేంద్రమై వచ్చి 'వత్సా' అంటూ వాలి, తమను కశింకోట తోటలో జలజ, వనజ, శశిరేఖ, మేరీ అనే అమ్మాయిల సమీపాన కాఫీ, సెగరెట్, పేకా అనే జీవితార్థాల మధ్య జనం, భోజనం అనే అవధుల్లో పడేస్తుందేమోనని ఆశగా, చాలా సేపు చూశాడు. చివరికి నిట్టూర్చి.

"ఒరే సూరీ? యిది కొండ కదా? దేవుడుంటాడ్రా... ఆఖరికి ఓ మరిడెమ్మో, ఓ మాంకాళమ్మో వుండి తీరుతుంది. వెతకారా" అన్నాడు.

అపద్బాంధవుడు వస్తానని టెలిగ్రాం యిచ్చినంత ఆనందమయింది సూర్యానికి. లేచాడు!

"వెధవలు... సైన్సు చదువుకుంటున్నారు. ఛీ! ఏమిటోయ్! మీరూ మీ మూఢనమ్మకాలూనూ, ముందు దాహంతో ఛస్తున్నాం...! యివి ఏదైతేనేం? బలుసు పళ్లు లాగున్నాయి, బచ్చలి కాయల్లాగున్నాయి అనకపోతే క్లోరోఫిల్ వుంది కదా! ముందు యివి తిందాం..." అన్నాడు మృత్యుంజయం.

మృత్యుం జయం వాళ్ళ తాత తండ్రి బ్రహ్మ సమాజీకుడట! ఆనక వాళ్ళ తాత పరమనాస్తికుడట. వాళ్ళ తాతయ్య యింట్లో వున్న దేవుడి "గూడు" దేవుడి బొమ్మతో సహా తీసేయించాడని చెప్పుకుంటారు! మృత్యుంజయం - వాళ్ళ తాతను మాత్రం చూశాడు- ఆయన పీకి పారేయించిన దేవుణ్ణి చూడలేదు! ఆ తరువాత వాళ్ళ నాన్న హయాంలో గుమ్మాలు వుంటే, వాళ్ళ అమ్మ రహస్యంగా వాటికి పసుపూ కుంకుమా పెట్టేస్తుందని భయం వేసి, అసలు గుమ్మలు లేని బోసి ద్వార బంధాలతో యిల్లు కట్టించాడు. అదీ సంగతి. అంచేత మృత్యుంజయం జన్మత: నాస్తికుడే! అది వాళ్ళక్కూడా చాలా సార్లు చెప్పాడుట.

"నువ్వు తిను!... మాకు నమ్మకం లేదు. మొన్ననే పేపర్లో చదివేం... తమలపాకు తిని ఒక వృద్ధుడు చచ్చిపోయినట్టు.. మేం.. దాహం తీర్చుకోం సరికదా! సిగరెట్టు ముక్క కూడా కాల్చం... మొదట దేవుణ్ణి వెతకాలి!" స్పష్టంగా చెప్పారు.

సూర్యం సిగరెట్టు పెట్టిని రెండుసార్లు తనివితీరా చూసి జేబులో పెట్టేసుకున్నాడు కూడాను!

శాస్త్రికి ఆకాశం కేసి మెడా; నేలనేమో చూపులూ!

అయినా అది యీ పంచపాండవులకు ఋష్యమూక పర్వతాగ్రంలా అగుపిస్తోంది. గాని గొర్రెలు, మేకలు కూడా ఎక్కవీ గుట్ట... దాని మీద నంతా పదిగజాల మేర లేదు వీళ్ళు నిలబడ్డ జాగా బాగా నిటారుగా వుంది!

"దేవుడూ, దెయ్యం!... ఛీ! చదువు సార్థకం కాదు!... ఏడవండి!" మృత్యుంజయం వచ్చి బలుసు కాయలు "గుప్పెడు తీసి, తినబోయి అంతలో ఆగిపోయాడు. 'ఏమో కళ్లు తిరిగితే, వొళ్లు తూగితే" అని భయం వేసింది.

శాస్త్రి నవ్వాడు. 'ఆహా! మృత్యుం జయుడూ! ఏం ధైర్యంరా? యమ ధర్మారాజుని ప్రార్థించు.. లేదా శంకరుణ్ణి తల్చుకోరా!" అన్నాడు.

ఒరే! నాది నీలాగ "డీ హైడ్రేటెడ్ బుర్ర" కాదురా? ఛస్తే రాళ్లనూ, రప్పలనూ తల్చుకోను... దేవుడేమిట్రా మీ వెర్రిగాని?"

వాళ్ళ తాతయ్య పోలిక లట మృత్యుంజయానివి. వాళ్ళ చెల్లెలు గాజులు వేసుకోదుట బొట్టుకూడా పెట్టుకోదు. ఆస్తికత అంటే అంత భయంట! అందుకే మృత్యుంజయానికి కొంచెం గర్వం కూడాను.

"దొరికిందిరా రహస్యం! మనం వస్తూ కూడా యీ నాస్తికుణ్ణి తీసుకొచ్చాం!... అదీ సంగతి-శాస్త్రికి క్రిందకి మెట్లు కట్టించినంత ధైర్యం వచ్చేస్తున్నది, తతిమ్మా ముగ్గురూ కూడా వులిక్కిపడ్డారు.

"ఎవర్రా? యీ కొత్త మనిషి...?" అన్నట్లు వింతగా చూశారు మృత్యుంజయాన్ని! అదివరకే ఆశ నిరాశచేసుకుని ఎలా దిగడమ్మా? కాలో చెయ్యో విరిగితే బతుకునెలా వెళ్ళబుచ్చుకోడమా? అని దిగాలు పడిపోయిన రామానుజం. గొంతుఎండి దాహం విపరీతమైపోయి, మృత్యుంజయం అనే నాస్తికుడు కూడా వుండటం వల్లనే యిదంతా సంభవిస్తున్నది అనే నమ్మకం కూడా కలిగింది.

సూర్యానికి అమ్మమ్మ చెప్పిన ఒక కథ కూడా జ్ఞాపకం వచ్చింది.

అనగనగా భద్రాచలం వెళ్ళే పడవలో నాస్తికుడు. అయితే పడవ నడి మధ్యలో ఒకవేపు మునిగి పోతూ వుంటే గానీ అందులో ఒక నాస్తికుడున్న వైనం ఎవరూ చూడలేదట. వెంటనే పడవవాడు - పాపం బరువు ఎక్కువై పోయిందనీ, నాస్తికులెవరో వున్నారని, వాణ్ణి క్రిందికి నెట్టేయ మని చెప్పేడుట-కథలోని నిజం యివాళ సూర్యానికి తోచింది. ఐతే చూస్తూ చూస్తూ - నిండు ప్రాణాన్ని, మంచి స్నేహితుడూ అయిన మృత్యుంజయాన్ని తోసేయడం ఎలాగ? హత్య చేయడం ఎందుకని మృత్యుంజయాన్ని నయాన మనస్సు మార్చాలని నిర్ణయించుకున్నాడు సూర్యం.

"ఛా! అదేమిట్రా మృత్యూ!... దేవుఁడు లేడనడం. మరీ చంటిపిల్లాడిలాగ?" అన్నాడు.

ఈ లోగా 'ఒరేయ్! నాయనోయ్! నాలిక లోపలికి పీకుతోందిరా" అన్నాడు నళిని.

"ఏడుకొండలవాణ్ణి అడగరాదా - వొంటరి వాడైపోయిన మృత్యుంజయం మొండి ధైర్యం వహించాడు.ఎవిరిమీద భారం వెయ్యగలడు? అందుకే వెటకారం చేశాడు నళినిని.

"నోర్మూయ్! నీలాంటి అప్రాచ్యుడు లేక పోతే యీ బాధే రాకపోను... ముందు నువ్వు లెంపలేసుకుని దేవుణ్ణి తల్చుకో... అంతా కొంపకి చేరుకుంటాం... ఆనక మీ బాబు నడిగి నీ యిష్టం వచ్చిన ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకో" శాస్త్రి ఉగ్రుడైపోయాడు.

నెత్తిన ఎండ నిప్పులు చెరుగుతున్నది. చుట్టూ ఆకాశం ఒకటే ఆకాశం! నేలమీద నూకలు నిండుకుంటాయన్న భయం వేసింది అందరికీ. అదే కోపం కూడాను.

"వుండండిరా!" రామానుజం ఒక వుపాయం చెప్పేవాడిలా చెయ్యి విసిరాడు. ఈ లోగా మృత్యుంజయం తెగించి నాలుగు పచ్చి కసురు కాయలు మొదట ముని పంట కొరికి, ఆనక నములుతూ అతని కేసి ఆశగా చూశాడు.

"మనం యీ రెండోవేపు నుంచి దిగుదాం, అట్టు యేదో వూరూ నాడో వుంటుందేమో! ఆ తర్వాత బ్రతికుంటే బలుసాకు" ... అంటూ కొండ ఎక్కిన వేపుగాక రెండో వేపు చూపించాడు రామానుజం.

"ఔనురోయ్!" అన్నాడు గడ్డి బలుసుపళ్ళు కసకసా తింటూ మిగతావాళ్ళకు అందించాడు.

"ఛీ! నోర్మూయ్! నీ నుంచే మాకు చావు. అసలీపాటికి హాయిగా గ్రేప్‌జ్యూస్, పులిహోర, బర్ఫీ.. అదీ గాక..."

"ఒరేయ్! నీకు దండం...!! అవేవీ చెప్పకు నాకు ప్రాణాలు పోతున్నాయి" గడియారంలో పన్నెండు గంటలు చూస్తూ ఏడుపు మొహం పెట్టేడు శాస్త్రి.

ముందా గడియారం తీసి జేబులో పెట్టుకో అది మరీ బెదిరిస్తోంది-" అని సూర్యభగవానుడికి దండం పెట్టి-" చల్లగా చూడు బాబూ!" అన్నాడు రామానుజం.

నళిని పర్స్ తీశాడు. అందులో ఒక చెంపను అందాల తార నరసమ్మ బొమ్మ వుంది. దాన్ని తీసి మృత్యుంజయం మీద విసిరేశాడు.

"అయితే మీకు పళ్ళు వొద్దన్నమాట!" మృత్యుంజయం నాలిక చిమచిమలాడుతోంది. అందుకనే ఆ పళ్ళు, మిగతా వాళ్ళను కూడా ఆత్మ ధైర్యం చిక్కబట్టు కుందికిగాను తినమంటున్నాడు.

నళిని పర్సులో రెండో చెంపను - ఏడుకొండల వెంకట్రమణ బొమ్మ అభయ హస్తం ముద్రతో సహా వుంది.

"దీనికి దణ్ణం పెట్టు - హాయిగా దిగిపోతాం ఆ పళ్ళు కూడా తింటాం! కావాలంటే నీ "శశిరేఖ' 'కూ నీకూ మధ్య ప్రేమలేఖల రవాణా కూడా వుచితంగా చేస్తాం" నళిని ప్రాధేయపడుతూ చెప్పాడు. వాణ్ణి లొంగదీసుకోవాలి గదా మరి!

రెండు క్షణాలు ఆశగా చూసి - "వుహూ" అన్నాడు మృత్యుంజయం తల అడ్డంగా వూపాడు వంశ పారంపర్యంగా వస్తున్న ప్రత్యేకతని వొదులుకోడం యిష్టంలేక.

"సరే! నీ కర్మ!"

అందరూ నళిని పర్సులోదొరికిన ఆపద్బాంధవుడికి మొక్కేరు. శాస్త్రి ఏడుకొండలవాడి బొమ్మను ముద్దెట్టుకున్నాడు కూడాను. "బాబ్బాబూ! యీ నాస్తికుణ్ణి క్షమించు. మమ్మల్ని తోటలోకి రాపోతే పోనియ్... భూమ్మీదికి కాలూ, చెయ్యీ వుంచి దించు అదే పదివేలు..." అని లెంపలు కూడా వేసుకున్నాడు!" యిది నీ వంతు" అని నళినినీ, మృత్యుంజయాన్ని చూసి, మరోసారి లెంపలు వేసుకున్నాడు.

"అమాయకులు! పిరికిపందలు!" కళ్ళ వెంట నీళ్ళొక్కటే తక్కువ మృత్యుంజయానికి వీళ్ళని వుడికించాలని, మరో గుప్పెడు పిచ్చి బలుసు పళ్ళు కసిగా తినేశాడు!

నిజానికి, రెండో వేపు - వీళ్ళు ఎక్కిన వేపున్నంత నిటారుగానూ, జారుగానూ లేదు అటునించి దిగాలని నిశ్చయించుకున్నారు చివరికి.

'మా అమ్మ మంచిది, ఆవిడ యెన్నడూ ఏ పాపం చేసి యెరుగదు'. రామానుజం దిగడానికి ఉద్యుక్తుడయ్యాడు.

"మా లక్ష్మి, నన్ను నిజంగా ప్రేమిస్తోంది. పోనీ కాస్త నలుపు.. ఐతేనేం. దాన్నే చేసుకుంటాను.. దాని పుణ్యమా అని దిగుతేచాలు." నిజంగానే అనుకున్నాడు శాస్త్రి కణతలు పట్టుకుంటూ.

"క్రిందికి దిగేనో మాలతికి ఎలాగేనా నా ఎడ్వంచర్ తెలుస్తుంది. ఆనక కావాలంటే తిరుపతికి వెళ్లి..." తలనీలాలు యివ్వగలగడం. ముఖ్యంగా వుంగరాల క్రాపున్న సూర్యానికీ మనస్కరించలేదు. గనక... అందుకని మొక్కుబడిని అర్ధోక్తిలో నిలిపి వేశాడు. పూచికల మయం అయిపోయిన వులెన్‌ప్యాంట్ భుజాన వేసుకున్నాడు! మరోసారి దేవుణ్ణి తల్చుకున్నారు.

"కావాలంటే భగవంతుడా! మరియమ్మను యేడిపించడం మానేస్తాం... జలజను. నిజంగా ప్రేమతో ప్రేమిస్తా.. అబద్ధం ప్రేమ లేఖలురాయను... "యిలా ఓ జాబితా తల్చుకుని లెంపలు వేసుకున్నాడు నళిని -

"కొంపదీసి యివి విషంగల పనరుకాయలు గాబోలు.. వెధవ పనరు.. నాలిక చిమచిమలాడుతోంది.. ఏం చేయను?.. యేదో అవుతుంది. మా తాతయ్య పేరు నాది. ఆయన యెవ్వరినీ లక్ష్యం చేసేవాడుకాడుట. నేనూ చెయ్యను. అందరికన్నా ముందే దిగుతా..." ననుకుని మృత్యుంజయం తెగించి ముందు బయలు దేరాడు.

తతిమ్మా నలుగురూ కూడా దిగడాని కుద్యమించారు. తిరిగిన దగ్గరే తిరుగుతున్నారు.

"ఒరేయ్! పాములుంటాయా?" భయంగా డేకుతూ, దిగుతూ, ప్రక్కనున్న చీపురు మొక్కల

దుబ్బల్లోకి చూస్తూ శాస్త్రి ప్రశ్న. మృత్యుంజయం బూట్లు తీసి క్రిందికి విసిరేశాడు. మనిషి చిరాకు - దుఃఖం భరించలేక అలా చేసేడని గ్రహించని శాస్త్రి, అది పొగరనుకొని "ఒరేయ్ వాడు యింకా పొగరుగా వున్నాడురా" అన్నాడు.

అందుకు సమాధానంగా పది గజాల క్రిందికి నెమ్మదిగా దేకుతూ ఒక్కొక్క అంగుళమే దిగుతున్న నళిని..." కాదురా! వాడికి దేవుఁడు కనిపిస్తున్నాఁడా?...." అని నవ్వేశాడు.

అంతలో వాడి ఎడం కాలు గులకరాయి మీద పడి వెల్లకితలా, జర్రున జారిపోయాడు. శాస్త్రి గుండెలు ఆగిపోయినంత పనైంది, అటు రామానుజం "అమ్మో! అని కేక, యిటు సూర్యం నోట మాటరాక గ్రుడ్లప్ప గించాడు.

జారిపోతున్న నళిని మాత్రం రోమరోమాలలోనూ దైవాన్నే - ఒక పేరు, రూపంకూడా ఊహించుకోలేనంత వేగంగా, అనిర్వచనీయంగా తలపోశాడు. అణువణువునా దేవుడే అన్నది వాడి అంచనా.

మృత్యుంజయం పూతిక మొక్కల దుబ్బుని పట్టుకుని కూచున్నాడు కనుక నళిని కడ్డుపడ్డాడు! 'నళిని జారి మృత్యుంజయాన్ని పట్టుకోగలగడంతో "అమ్మయ్య" అన్నాడు మృత్యుంజయం. 'బ్రతికాంరా' ' అనుకున్నారంతా.

రివ్వున మండుటెండతో గాలి వీచింది!

అంతే... మళ్ళీ ఆకు అల్లాడలేదు.

"భగవంతుడా!" అన్నాడు నళిని గట్టిగా మృత్యుంజయాన్ని పట్టుకొని.

"నాకు నాలిక లోపలికి పీకుతోందిరా....గుంటబలుసు పళ్ళు తిన్నాను కదూ... కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి." జాలిగా, దీనంగా మిత్రుణ్ణి దగ్గరగా పొదువుకుని చెప్పాడు మృత్యుంజయం.

"ఎంతపని చేశావురా!...." అన్నాడు నళిని కాస్త తేరుకుని, - నెత్తురు చిమ్ముతున్న తన చేతులు చూసుకుంటూ - "దేవుడా! మా మృత్యువుగాణ్ణి స్పృహ తప్పిపోకుండా కాపాడు.నాకు అదే చాలు" అని మనసారా ప్రార్థించి, రెండు క్షణాల్లో "మరేం ఫర్వాలేదులేరా.. అదంతా భ్రమ" అంటూ పైకి చూశాడు. మిగిలిన ముగ్గురూ క్షణమొక గండంగా దిగుతున్నారు.

అసలు వాళ్ళలో అస్తిమితం ఎక్కువైందే తప్ప గుట్ట మరీ ప్రమాదమైంది కాదు.

"ఒరే! మృత్యువూ! నీ నాస్తికత మా దుంపలు తెంచిందిరా" అని శాస్త్రి నళినిని పరామర్శగా భుజంతడుతూ- "మా ప్రాణాలు జారిపోయాయనుకో" అన్నాడు.

"వాడి కళ్ళు తిరుగుతున్నాయట" నళిని ఆయాసంతో ఒగరుస్తూ అన్నాడు మృత్యుంజయాన్ని చూపించి.

"చచ్చేంరా దేవుడా!" ముగ్గురు ఒక్కసారే అన్నారు.

"ఇలా కుడివైపు దిగుదాం... నా కెందుకనో యిటు గొర్రెలు, మేకలు మందలుగా "మే మే" మంటూ వుంటాయని తోస్తోంది" - సూర్యం మృత్యుంజయాన్ని భయంగా చూస్తూ అన్నాడు. మృత్యుంజయానికి ఒక ప్రక్కన ఆత్మాభిమానం అహంకారం,మరో ప్రక్కని భయం.

వాడు దగ్గాడు.

మరి పదిగజాలు కుడివేపుకే దిగేసరికి మృత్యుంజయం వాంతి చేసుకున్నాడు.

"నే ఛస్తానురా" అన్నాడు కూలబడి.

"ఛా! ఏం మాటలురా! దేవుడి దయవుంటే ఐదుగురం యింటికి వెళ్దాం.. లేదూ యిక్కడే చద్దాం..." రామానుజం మృత్యుంజయాన్ని తన భుజంమీద వాడి (మృత్యుంజయానిది) చెయ్యి వేసుకుని, ఎలాగో లేపి, నడిపించాలను కున్నాడు.

నళినికి వోసారి జర్రున జారి ప్రమాదంతప్పడంతో భయంపోయి ధైర్యం వచ్చింది. మృత్యుంజయం రెండో చెయ్యి తీసుకుని తన భుజంమీద వేసుకున్నాడు.

"మెల్లిగా దిగు-" అన్నాడు.

"ఒరే! శాస్త్రి! సూరీ! మీ యిద్దరూ దారి తియ్యండి మేం దొర్లిపోతే, మీరు అడ్డంగా కూలబడాలి తెలిసిందా?' అన్నాడు రామానుజం.

"జై! ఏడకొండలవాడికి జై" నీరసంగానే అన్నారు. ఎందుకన్నారో.. ఎవరనమన్నారో తెలీదు మనస్ఫూర్తిగా - మృత్యుంజయం తప్ప అందరూ అన్నారు.

మృత్యుంజయం మొహం తేలేశాడు. మరో అరగంటకు ఎలాగో కాస్త పచ్చిక చరియవున్న రెండో గుట్టమీదకు మృత్యుంజయాన్ని సాయం పడుతూ చేరుకున్నారు.

"మే మేఁ" మని మేకలు "హుర్రే... హుర్రే" మని గొడ్ల వాళ్ళ కేకలు. ఆదిలింపులు.

"హుర్రే! దేవుడున్నాడ్రోయ్!" అని కేక వేశాడు శాస్త్రి. కొండ నీటి పాయ ఒకటి పది అంగల ఎడంగా, నిర్మలంగా అమృత ఝరిలా పారుతున్నది.

నళిని పరుగెత్తుకెళ్లి, దోసిలితో నీళ్ళు తెచ్చి, మొదట మృత్యుంజయం మొహంమీద కొట్టాడు. రామానుజం మృత్యుంజయాన్ని వొళ్ళో పడుక్కో బెట్టుకొని

"ఒరే! కాస్త నీడ పీడిమీద పడేలా చూడండిరా.. కాసిన్ని నీళ్ళు నా మొహాన కూడా కొట్టండి!! అన్నాడు నిబ్బరంగా చేతులు వెనక్కి వేసుకొని. మృత్యుంజయానికి స్పృహ రావడం కోసం మిత్రులు నలుగురూ ఆశగా ఎదురు చూడసాగారు.

మృత్యుంజయం అనుమానమేగాని పసరులో విషమెక్కడ? కొంచెంసేపులోనే తెలివొచ్చింది.

"ఒరేయ్! ఎక్కడ్రావున్నాం?" అన్నాడు లేవడానికి ప్రయత్నిస్తూ-నీరసంగా.

"దేవలోకంలో.. గంగాభవాని పాదాల దగ్గర.." శాస్త్రి చెప్పాడు. వాడికి తన చొక్కా విప్పి విసురుతూ.

"ఒక్క క్షణం!" అని తిరిగి రామానుజం వొళ్ళో వాలిపోతూ, తాపీగా తన రెండు చేతులూ ఎత్తి, దండంపెట్టి కళ్ళుమూసుకున్నాడుమృత్యుంజయం;మరింతవాడి రొమ్ములలో తలదూర్చి!

మిత్రులు నలుగురూ అర్థం అయినట్లూ, అవనట్లూ కూడా మొహా మొహాలు చూసుకున్నారు.

"ఒరేయి మేడమీంచి తొంగిచూస్తే భయపడేవాణ్ణి - నాకు భయంపోయిందిరా" అంతలోనే వీలుచిక్కినట్టు శాస్త్రి పోయిన భయాన్ని గురించి చెప్పుకున్నాడు సంతోషంగా.

"పోన్లే! మృత్యువుగాణ్ణి ప్రాణంతో క్రిందికి దింపేం.. అదే చాలు. లేకపోతే నాస్తికుడని క్రిందికి నెట్టి చంపేశామని - మనల్ని కృష్ణ జన్మస్థానంలో పారేద్దురు" అన్నాడు రామానుజం నిశ్చింతగా నవ్వి.

"దేవుడుండగా అదెలా సాధ్యంరా?" తృప్తిగా కళ్ళల్లోనే ఆనందం వెలిబుచ్చాడు నళిని.

"అఫ్‌కోర్సు" మిత్రులు బలపరిచారు.

×××

మర్నాడు కొత్త బూట్లు కొనుక్కుని వస్తున్న మృత్యుంజయాన్ని, రామనుజం, సూర్యం, శాస్త్రి, నళినీ ఒక్కసారే కలుసుకుని

"మొత్తం మీద మా నోట్లో నిన్న మట్టి కొట్టావ్?.. నువ్వేమో కొత్తబూట్లు కొనుక్కున్నావ్".... అని వీపు మీద చరిచారు.

"ఔ నుగాని! మృత్యువూ! నిన్న నువ్వెవరికిరా చేతులెత్తి నమస్కారం చేశావూ?" శాస్త్రి అనుమానం తీర్చుకుందికి అడిగేడు. బహుశా తనకే అయ్యుంటుందనుకున్నాడు రామానుజం.

"అదా? ఆ కొండమీద దేవుడికిరా?" సిగ్గుపడుతూ చెప్పాడు మృత్యుంజయం.

"ఒరేయ్! ఒరేయ్!!" వాళ్ళు నలుగురూ ఆనందాతిరేకంతో వాడి ఒళ్ళు హూనం అయ్యేలా బాదేసి కౌగిలించుకున్నారు!!

(1981 జ్యోతి దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక)